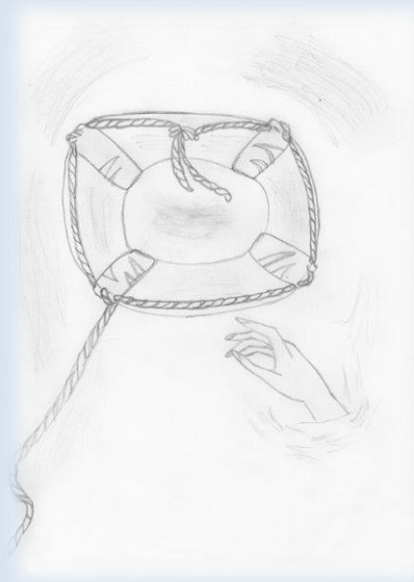


TOTS SOM UN



Tot és fosc, no veig res. Sento crits desesperats pertot arreu. Tinc por, molta por. Em tremolen les cames però no sé si és del fred o de la por. Començo a notar de mica en mica l'aigua freda que puja pel meus turmells. No sé què fer. Estic paralizada. Els altres passatgers m'empenyen, em trepitgen. Crits, més crits. Començo a plorar i aquest plor comença a barrejar-se amb l'aigua del mar. No sé nedar. Algú em treu l'armilla salvavides mentre m'ofega

amb desesperació animal. Tinc por.

Tots els records, els bons, els d'abans de la guerra, apareixen com si estigués veient una pel·lícula: l'escola, les amigues, les passejades, fins i tot les baralles amb el meu germà... Mai no hauria pensat que la meva vida acabaria així. M'abandono al destí.

De sobte sento que m'empenyen una altra vegada però aquesta vegada cap amunt. Un braç fort amb decisió em treu de l'aigua i em puja a una embarcació. Aquest braç és d'un noi que em crida, no l'entenc bé, crec que em pregunta si estic bé. Assenteixo amb el cap.

Estic salvada.

Em dic Asiya, el meu nom vol dir "la que atén els dèbils i pobres". Sóc una refugiada siriana i avui sóc aquí, anys després d'aquell naufragi al mar Egeu, a l'aeroport del Prat, a punt d'agafar un avió que em portarà a un altre destí, a una altra realitat, però aquesta vegada no hi vaig com a refugiada, sinó com a socorrista.

Tots aquests anys sempre he volgut retornar el que aquell noi va fer per mi de forma desinteressada. Anys més tard em vaig assabentar que aquest grup de nois i noies que ens van salvar la vida aquella nit eren voluntaris. Socorristes voluntaris que no van poder aguantar el desinterès, la deixadesa, de les institucions europees i es van organitzar per intentar, amb totes les seves forces, que ningú mai més s'ofegués en aquells maleïts pocs kilòmetres que ens separaven de la llibertat.

Per això avui sóc aquí, gràcies a ells.

M'he fet socorrista i avui em trobo fent costat, a punt d'agafar un avió que em portarà a una altra guerra, amb diferent nom, en diferent lloc però amb persones com jo, veritables supervivents, que fugen d'una realitat incomprendible i que cap govern vol ajudar.

Ens tenim a nosaltres. Hem d'ajudar-nos tots plegats. Tots som un. Som la humanitat i no hem de perdre aquesta condició malgrat alguns ja l'hagin perdut. Encara hi ha esperança i aquesta esperança és en cadascun de nosaltres.

El camí comença en l'extrem oposat del recorregut.



Suficiència 1 del 2n trimestre del curs 2015-2016
Servei Local de Català de Sant Boi de Llobregat